

OLYMPISMUS

Sport pro všechny v olympijském hnutí

Olympismus nejsou pouze olympijské hry, konané ve čtyř resp. dnes dvouletých periodách, které jeho myšlenky oživují. Ideály olympismu nestojí pouze na poměrování sil nejlepších sportovců světa. Patří k nim i snaha otevřít pohybovou činnost všem, jak si představoval již zakladatel novodobých olympijských her Pierre de Coubertin: *„Sport není žádnou luxusní zábavou, činností pro pár zámožných jedinců ani formou, jak pomocí svalů kompenzovat duševní práci. Dává každému muži, ženě či dítěti příležitost ke zdokonalení, nehledě na jejich profesi či místo ve světě. Je přirozenou součástí všech stejně, ve stejné míře a nemůže být ničím nahrazen.“* Již před sto lety tedy Coubertin naznačoval, že nemá jít jen o podání výkonu, ale i o účast v soutěži. Sportovní aktivita, jak jsme již výše uvedli, měla směřovat k celkovému rozvoji jedince bez ohledu na věk, pohlaví nebo postavení, které ve společnosti zaujímá.

Tato demokratická idea, kdy ze sportu nemá být nikdo vyloučen, a kdy sport je určen opravdu každému, se promítla později do Olympijské charty, podle níž: *„Provozování sportu je lidským právem. Každý jednatel musí mít možnost provozovat sport podle svých potřeb.“* Toto právo na sport jako jedno ze základních lidských práv formuloval Coubertin, když v roce 1926 vlastně dovršil své zakladatelské dílo: *„Obnovení olympijských her mělo sloužit tomu, aby se sport stal součástí života každého člověka, životní potřebou a aby byl základním lidským právem.“*

V duchu těchto základních principů již Coubertin anticipoval a respektoval možnou různou výkonnostní úroveň a odlišné důvody, pro něž se lidé sportování věnují. Vrcholový sport umožňuje výjimečně nadaným jedincům uplatnit jejich schopnosti na poli sportu. Soutěžní sport dává prostor pro soupeření, měření sil, prožitků. Sport pro všechny pak představuje příležitost pro všechny. V tomto termínu vyjádřil záměry, o které také propagací sportu usiloval.

Zakladatel novodobých olympijských her se snažil jejich prostřednictvím změnit postoj veřejnosti k tělesnému cvičení a ke sportu. Upozorňoval i na to, že je potřebné, aby každý jedinec mohl nalézt v místě, kde žije, takový druh pohybové činnosti, který si přeje: *„Sport není projevem přepychu, ale nutností, jež je vyvolána potřebou harmonie mezi prací mozku a fyzickým pohybem. Sport je současně i pramenem vnitřního zdokonalování. Nestačí, aby se každé čtyři roky slavily s elitou okázale olympijské hry. Je důležité, aby v skromnosti a rovnoměrnosti denního života každý bez rozdílu užíval blahodárnosti olympijské kultury.“*

Myšlenky Coubertina týkající se sportu pro všechny však na své výraznější praktické uplatnění v olympijském hnutí čekaly několik desetiletí.

OLYMPISMUS

V duchu původní koncepce samotné olympijské hry neměly být jedinou sférou olympismu, i když pochopitelně svým zaměřením na limitní výkonnost poutají nejvyšší pozornost. Pro pohybovou aktivitu ve smyslu Coubertinovy „olympijské kultury“ se ve druhé polovině minulého století ujalo označení „sport pro všechny“.

Termín sport pro všechny se objevuje v konci šedesátých let minulého století, činnost tohoto zaměření se pěstovala např. také pod názvem pohybová rekreace, rekreační tělesná výchova, rekreační sport. Pod tímto označením se postupně zformovalo hnutí, které si klade za cíl propagovat a zpřístupňovat nejrůznější sportovní pohybové aktivity co nejširšímu okruhu lidí, tj. pro všechny bez rozdílu věku, pohlaví, speciálních předpokladů. Reagovalo tak mj. na zřetelný vývoj soutěžního sportu, kdy rostoucí úroveň výkonů zvýraznila roli talentu, motivace, zdatnosti a odolnosti i ochotu podstupovat náročný trénink. Současně bylo toto hnutí podníceno i společenským a ekonomickým rozvojem ve vyspělých zemích, v jehož důsledku se začaly objevovat negativní dopady: především nedostatek pohybu vedl ke snižování tělesné zdatnosti, nárůstu civilizačních onemocnění a celkovému zhoršení zdravotního stavu. Současně narůstající podíl volného času vytvořil prostor, jak v žádoucím směru uplatnit sportovní aktivity.

Sport pro všechny představuje okruh prostředků, které neusilují o vysoký výkon (v tomto směru pojem sport „vybočuje“ z původního pojetí sportu jako činnosti závodní, kde dominuje sportovní výkon, demonstrováný v soutěžích a podložený více nebo méně systematickou přípravou, sportovním tréninkem), ale mají přispět k regeneraci tělesných a duševních sil člověka, působit preventivně ve smyslu upevnění zdraví, zvýšit tělesnou zdatnost a výkonnost, mohou nabídnout širokou škálu nejrůznějších prožitků. K tomu se využívá nejen tzv. rekreačního sportu - neorganizovaných i organizovaných soutěží nižší výkonnostní úrovně (u nás typu Jizerská padesátka, Velká kunratická, Volejbalové Dřevěnice), ale i speciálně vytvářených programů (u nás typu Fit rodina, Sportuj s námi, Buď fit, Pohybem ke zdraví aj.).

Hnutí sportu pro všechny se postupně stalo aktivitou mezinárodní i mezinárodně podporovanou a usměrňovanou (např. Trim and Fitness – International Sport for all Association, Committee Sport and Leisure ICSSP UNESCO, Fédération Internationale du Sport pour Tous, World Leisure and Recreation Association a další) a jeho význam stoupal. Podle některých autorů lze odlišit tři základní etapy jeho rozvoje:

- 1) Původní soustředění na převážně tzv. instrumentální cíle, tj. přípravu na práci, případně na branné úkoly.
- 2) Zdůrazňování zdraví, zdatnosti, vzhledu.
- 3) Dnes je příznačná individualizace cílů a demokratizace se silným sociálním a socializačním aspektem.

OLYMPISMUS

V roce 1966 se sportem pro všechny začala zabývat i komise Rady Evropy, v roce 1977 byla přijata Evropská charta sportu pro všechny. Nejnověji Evropská charta sportu podepsaná na 7. konferenci evropských ministrů odpovědných za oblast sportu (1992) vyzývá vlády, aby učinily nezbytná opatření, která zajistí všem mladým možnost využívat tělovýchovných programů, zajistí každému možnost sportovat a účastnit se rekreační tělovýchovné činnosti v bezpečném a zdravém životním prostředí. Nejde o úkol jednoduchý a pouze pro stát, zodpovědnost je na řadě subjektů, účast podmiňuje dostatek vhodných zařízení, náklady na provoz, volný čas, motivace a postoje ke sportu, příležitost, nabídka činností atd.

Sport pro všechny má ve svém programu i Mezinárodní olympijský výbor. Ačkoliv přístup k této sféře byl zformulován již počátkem 20. století, k jeho výraznějšímu naplňování v rámci olympismu dochází až mnohem později. Vlastně až v 70. a 80. letech, kdy MOV nemusel již valnou část svého úsilí věnovat ekonomickým (např. zajištění OH) a jiným problémům (např. amatérismus, vztahy ke sportovním federacím aj.). Teprve marketingová činnost MOV mu umožnila postupně hrát významnější roli i mimo samotné OH. Přes jistou počáteční nedůvěru - iniciativa MOV byla mnohými chápána jako nepřiměřená snaha kontrolovat nově se rodící hnutí - se tak olympismus k podpoře sportu pro všechny přihlásil a na jeho rozvoji se podílí.

V roce 1983 byla ustavena komise Sportu pro všechny MOV. O jejím významu svědčí i fakt, že předsedou byl zpočátku sám Juan Antonio Samaranch, z této funkce inicioval např. mezinárodní setkání s tematikou sportu pro všechny, osobně byl přítomen jednání světových kongresů sportu pro všechny pod patronací MOV. Pod jeho vedením se přistoupilo nejen k morální, ale i finanční podpoře velkých masových akcí, začala se uplatňovat také olympijská solidarita. Rovněž medializace sportu, zejména v televizi, vyvolala postupně ve světě velkou vlnu zájmu o pohybovou aktivitu i rozvoj nových druhů sportovních disciplin. MOV se rozhodl tuto vlnu zájmu podpořit. Objevilo se to i ve znění olympijské charty (2007, kapitola 1, poslání MOV čl. 2.12.), MOV spolupracuje s také organizacemi a veřejně správnými orgány a privátními organizacemi, které jsou kompetentní v podpoře sportu jako služby lidstvu. Orientaci MOV v tomto směru podpořila i česká tělesná výchova a sport. V té době byl u nás prostřednictvím ČSTV akcentován rozvoj „masového“ rekreačního sportu, což přispělo k přijetí kandidatury na uspořádání 2. světového kongresu MOV Sportu pro všechny v roce 1988 v Praze.

K posílení proudu sportu pro všechny v olympijském hnutí přispěl i celkový vývoj sportu ve druhé polovině 20. století. Sport se stával také prostředkem politického a ideologického boje, svým způsobem tak postupně ztrácel svou původní herní, výchovnou a prožitkovou, tedy i etickou podstatu, sport byl využíván i zneužíván k politickým cílům. I toto zčásti přispělo k diferenciaci sportovního hnutí na sport masový, výkonnostní a vrcholový. Jisté oddělení vrcholového sportu (spolu s dopingovými a jinými aférami) nakonec vedlo k tomu, že vrcholový sport začal do

OLYMPISMUS

určité míry ztrácet společenskou podporu. Zájem široké veřejnosti o vrcholový sport (a bohužel pak i o sport a tělesnou výchovu obecně - s výjimkou těch sportů, které byly ekonomicky lukrativní) začal poněkud klesat. V mnoha zemích docházelo k určitému odklonu od vrcholového sportu. Výsledkem toho bylo a je, že vrcholový sport byl a je, navenek reprezentovaný především olympijskými hrami a Mezinárodním olympijským výborem, kritizován. Předmětem kritiky byla nejčastěji nedemokratičnost a strnulost olympijského hnutí a MOV. Politické zásahy do olympijského hnutí v průběhu 70. - 80. let, aféry, boj o hegemonii ve světovém sportu mezi MOV a mezinárodními sportovními federacemi nakonec poškodily - více či méně - především vrcholový sport.

Kritici těchto excesů se začali obracet k původním zdrojům olympismu, především pak k Pierre de Coubertinovi. Byl znovu objeven, znovu interpretován a jak jsme uvedli, MOV po určitém váhání začal reagovat pozitivně (vznik komise sportu pro všechny, která se stala spolu s řadou dalších organizací iniciátorem rozvoje hnutí sportu pro všechny v celosvětovém měřítku). Je nespornou zásluhou předsedy MOV J. A. Samaranche, že se MOV začal vracet soustavněji ke Coubertinovskému pojetí olympismu a olympijského hnutí. Vyjádřením těchto snah byla systematictější podpora hnutí sportu pro všechny. Soustavný tlak na jednotlivé NOV, aby se vedle zabezpečení účasti na olympijských hrách zabývaly i problémy sportu pro všechny, sportu tělesně postižených a zdravotně oslabených, sportu žen a mládeže atd., přinesl svoje výsledky.

Např. v roce 1994 došlo ke spojení úsilí Světové zdravotnické organizace (WHO) a MOV, úsilí o spolupráci dokumentovala jejich společná deklarace s cílem podporovat zdraví občanů prostřednictvím sportu a tělesných cvičení, které se stávají integrální součástí životního stylu, který podporuje zdraví stejně jako prevence chorob a onemocnění. Obě organizace daly současně najevo, že nezbytné jsou programy informací a vhodných návodů, aby se předešlo všem negativním efektům, které by mohly vyplýnout z provádění sportu a pohybové aktivity.

Od roku 1986 se MOV podílí na pořádání světových kongresů Sportu pro všechny. Konají se ve dvouletých intervalech, následující přehled míst konání kongresů a přehled jejich tematiky svým způsobem dokumentují vývoj hnutí sportu pro všechny i společenskou potřebu jeho podpory:

1. 1986 Frankfurt (Německo), Základní principy sportu pro všechny
2. 1988 Praha (ČR), Světovou solidaritou ve prospěch sportu pro všechny
3. 1990 Tampere (Finsko), Sport pro všechny do roku 2000
4. 1992 Varna (Bulharsko), Sport pro všechny v současné společnosti
5. 1994 Punta del Este (Uruguay), Sport pro všechny - zdraví pro všechny
6. 1996 Soul (Korea), Rodina a sport pro všechny ve 21. století
7. 1998 Barcelona (Španělsko), Sport pro všechny a globální problémy výchovy
8. 2000 Quebec (Kanada), Sport pro všechny a státní politika
9. 2002 Arnhem (Holandsko), Sport pro všechny a vrcholový sport: soupeři

OLYMPISMUS

nebo partneři

10. 2004 Řím (Itálie), Sport pro všechny jako nástroj výchovy a rozvoje
11. 2006 Havana (Kuba) Pohybová aktivita: benefity a výzvy
12. 2008 Genting Highlands Resort (Malajsie), Sport pro všechny pro život.

Ve stadiu příprav je 13. světový kongres, který bude hostit Finsko v univerzitním městě Jyväskylä.

MOV (a také NOV) vyhlašují patronáty nad vybranými sportovními aktivitami. V MOV o nich rozhoduje komise SPV, patronát je kromě oficiální deklarace spojen s určitou finanční podporou. Udělují se každoročně tři patronáty na každém kontinentu. Podle pravidel se musí jednat o skutečně velké národní (nikoliv mezinárodní) akce sportu pro všechny, které musejí být v souladu s principy Olympijské charty. Žádosti mohou podávat jednou za čtyři roky příslušné NOV.

Kromě patronátů MOV podporuje některé další stálé akce. Nejznámější je Běh olympijského dne, spojený s poselstvím předsedy MOV. Koná se tradičně 23. června na počest dne založení MOV. Organizátoři v jednotlivých zemích dostávají od MOV menší finanční částku na zajištění běhu a výrobu triček a diplomů pro běžce, účast není nijak výkonnostně limitována.

Obdobně jako jiné NOV, také ČOV se k rozvoji hnutí Sport pro všechny přihlásil. Ve svých záměrech, programových dokumentech a plánech činnosti na tuto oblast bere ohled a ve smyslu svých stanov „podporuje rozvoj hnutí sportu pro všechny, sport zdravotně postižených, organizuje olympijské dny a spolupracuje při dalších akcích tohoto hnutí“. V roce 1993 byla ustavena komise Sportu pro všechny ČOV s cílem nikoliv přímo organizovat, ale iniciovat, podporovat a usměrňovat úsilí všech, kdo usilují o získávání veřejnosti pro kondiční pohybovou rekreaci a sportovní činnost jako součást zdravého životního stylu. Komisi tvořili pracovníci specialisté sportu pro všechny, zástupci MŠMT, sdělovacích prostředků a občanských tělovýchovných sdružení. Svou činnost zaměřila především na podporu, přípravu akcí a soutěží určených nejširší veřejnosti (např. Olympijské dny zdraví,), podílela se na koncepci činnosti ČOV.

V České republice se sportem pro všechny zabývají různé subjekty – např. Česká asociace sport pro všechny, Sokol, Orel, Český svaz rekreačních sportů, Asociace školních sportovních klubů, některé svazy a další. Tato organizovaná sféra postihuje 15 až 20 % populace, vedle toho spočívá další potenciál sportu pro všechny v individuální, neorganizované kondičně rekreační činnosti (to však neznamená, že by ji společnost - vzhledem k významu - měla ponechat zcela jen na přání a zájmu jedince). V polovině 90. let minulého století se zrodila představa některých občanských sdružení, že ČOV (jeho příslušná komise) by měl působit jako jisté koordinační centrum, integrující snahy sportu pro všechny a hájícího jeho specifické zájmy. Potřeba takového centrálního přístupu se jevila jako vhodná varianta, vytvořený orgán, složený z představitelů sportu pro všechny a dalších zástupců, měl

OLYMPISMUS

mít funkci koncepční, iniciativní, poradní a koordinační. Na finančním a organizačním zabezpečení se měl podílet ČOV a zainteresovaná občanská sdružení.

Četné diskuse na toto téma vyústily v názor, že za současné plurality různých subjektů orientovaných na sport pro všechny nelze tyto sevřít, byť v dobré vůli, do sebelépe promyšleného schématu jakési jednotné organizace a tuto ústředně řídit, hnutí zvnějšku koordinovat. Posláním ČOV není usměrňování této činnosti. ČOV se k této aktivitě hlásí, avšak jako není řídicím ani prováděcím centrem soutěžního sportu (přispívá na přípravu a podporuje rozvoj sportu v součinnosti se sportovními svazy), role "střešního orgánu" mu ani v oblasti sportu pro všechny nepřísluší. Vyjádřil to ostatně i minulý předseda MOV J.A.Samaranch: „*Nepokoušejme se přizpůsobit sport pro všechny do přesných struktur, které mu jsou cizí. Ani MOV, ani žádná jiná mezinárodní federace, ani NOV, organizace vládní i nevládní nemají právo řídit toto hnutí... . Můžeme pomoci všichni. Musíme hnutí sportu pro všechny podporovat a iniciovat*" (2. světový kongres sportu pro všechny, Praha 1988). (Jak jsme uvedli výše, postoj MOV se odráží v záměrech komise sportu pro všechny MOV: podporovat tuto sféru morálně a propagačně - patronáty, finančně - příspěvky vybraným akcím, metodicky - pomoc při seminářích a kongresech.)

Není pochyb o tom, že olympijské hnutí má určitou úlohu v rozvoji sportu pro všechny, může tak ovšem činit jen v rámci svých možností. Rozhodujícím nositelem činnosti jsou aktivní tělovýchovné a sportovní subjekty. V tomto duchu spatřuje ČOV svoji roli v oblasti sportu pro všechny v podpoře materiální (finanční příspěvky, ceny), morální (především patronáty) a odborné (diskuse, setkání - včetně zahraničních kontaktů - k problematice sportu pro všechny, technická spolupráce se sportovními svazy).

Otázky sportu pro všechny řeší jako poradní orgán ČOV komise sportu pro všechny. Při naplňování programu ČOV spolupracuje úzce s Informačním centrem Sportu pro všechny při ČOV (ve vazbě na agenturu Sprint) a dílčím způsobem jeho aktivity také ekonomicky podporuje. Centrum vydává mj. informace o veřejně přístupných turistických a sportovních akcích pořádaných na území České republiky. Přináší i řadu námětů a rad o kondičních a zdravotních programech. Centrum je rovněž vydavatelem internetového časopisu Školní sport, periodika, které cílevědomě nabízí školám adekvátní informace o sportu, soutěžích, různé další zajímavosti a náměty. Od roku 2003 byla na stránky časopisu zařazována pravidelná olympijská příloha (informace o připravovaných olympiádách dětí a mládeže, galerie olympijských vítězů).

Za přispění a pod patronací ČOV pořádá Informační centrum každoročně dvě tradiční republikové akce - Zátokovy štafety a Plavecké soutěže měst 500x100 m. Štafety připomínají olympijský triumf na OH v Helsinkách 1952, školy soutěží na dálku na některé ze tří "zlatých" tratí - 5km, 10km a maratón (startuje několik set štafet, např. v roce 2000 jich bylo 518, celkem účast dosahuje několika tisíc běžců), v roce 2009 byl pořádán už 16. ročník. Plavecká soutěž měst - v roce 2009 již 18.

OLYMPISMUS

ročník - propaguje zajímavou formou kondiční plavání. Je určena rekreačním plavcům všech věkových kategorií od předškolních dětí až po důchodce, dává příležitost zaplavat si v přihlášených bazénech na čas trať 100 metrů a získanými body přispět k co nejlepšímu umístění svého města v republikovém pořadí (kategorie A do 20 tisíc obyvatel, do 50 tisíc obyvatel, C nad 50 tisíc obyvatel).

V jednotlivých letech se hlásí 15 – 20 měst, startuje 9 – 10 000 plavců.

Již tradiční akcí sportu pro všechny ČOV se stal Běh olympijského dne, který z popudu MOV (viz výše) pořádá a patronuje Český klub olympioniků. V posledních letech se počet míst, kde se koná, ustálil na 13, s celkovým počtem účastníků všech věkových kategorií kolem 8000 - 10000 (nejvíce opakovaně v Ostravě).

Spojení olympismu a sportu pro všechny se projevuje i ve strategii udělování patronátů – patronátu ČOV a patronátu předsedy ČOV a člena MOV. Podle přijatých pravidel tyto patronáty uděluje výkonný výbor ČOV na základě písemného požadavku zájemce na „*velké nebo tradiční akce charakteru sportu pro všechny s celostátním dopadem*“. V posledních letech to byl např. přespolní běh Velká kunratická, Festival basketbalu v Brandýse nad Labem, dětské olympijské hry v Praze, volejbalový turnaj Dřevěnice, Eury ATJSK ČR Doksy, Festivalu sportu pro všechny ČASPV v Olomouci, běh seniorů Sdružení Život 90, Krkonošská 70 v běhu na lyžích, Olympijský pohár – atletický čtyřboj družstev základních škol Asociace školních sportovních klubů, seriál Life In Line Tour. Patronáty nad vybranými akcemi, využívají často příkladu úspěšných sportovců - olympioniků doby současné i minulé, jejich symbolické spojení s aktivitami a soutěžemi především dětí a mládeže má pozitivní propagační význam.

Na rozhraní sportu pro všechny a sportu výkonnostního stojí současný projekt ČOV „Olympiáda dětí a mládeže“ (ODM). Sleduje aspekt praktické propagace sportu v kategorii dětí a mládeže 6 - 18 let ve spojení s principy olympismu. Spočívá v podpoře organizace olympiád a jejich her školních, místních, které jsou přístupné širšímu počtu zájemců a které se již v minulosti na různých místech u nás uskutečnily. ČOV má na jejich pořádání zájem. Novým prvkem projektu se od roku 2002 staly republikové hry ODM. Jejich konání pod přímou patronací ČOV se předpokládá jednou za dva roky, samostatně letní a zimní ODM. Program tvoří sportovní a umělecké soutěže, doporučuje se i program zdravotně postižených. Sportovní program musí respektovat soutěžní pravidla a řády sportovních svazů, při realizaci se počítalo také se spoluprací se sportovním svazy. Republikové hry jsou soutěží reprezentačních družstev krajů České republiky, každý kraj má právo (dobrovolně, nikoliv povinně) vyslat stejný počet účastníků, jejich výběr spadá zcela do kompetence krajů. Pro uspořádání republikových her poskytuje ČOV v rámci svých marketingových aktivit účelovou dotaci.

První republikové letní hry ODM 2003 organizoval Pardubický kraj.

První republikové hry zimní ODM 2004 byly přiděleny Středočeskému kraji.

Hry druhé letní ODM v roce 2005 uspořádal Jihomoravský kraj.

OLYMPISMUS

Hry druhé zimní ODM 2006 organizoval Královéhradecký kraj.

Hry třetí letní ODM 2007 připravil Ústecký kraj.

Hry III. zimní ODM se uskutečnily ve Zlínském kraji.

Hry čtvrté letní ODM 2009 pořádal v Táboře Jihočeský kraj.

Čtvrtá zimní ODM byla přidělena Libereckému kraji, bude se konat 31.1 - 5. 2. 2010. O životnosti projektu svědčí i zájem o organizaci páté letní olympiády pro děti ČR v roce 2011 – o pořadatelství se přihlásil Olomoucký kraj.

Projekt ODM se postupně prosazuje a získává tradici i v jiných místech a na nižších úrovních, než je republiková. V posledních letech se úspěšně konaly např. krajské hry Ústeckého kraje, městské hry v Kutné Hoře, Neratovicích, Postoloprtech, Boskovicích, Blansku, Velkých Opatovicích, Rožnově pod Radhoštěm, Novém Boru, Blansku, Slaném, Liberci, Chrastavě, Pardubicích, Děčíně, Třebonicích, Chomutově, Ostravě, Mariánských Lázních, Smržovce, Karlových Varech, Nové Bystřici, Němčicích, Jáchymově, Mladé Vožici a jinde.

Zodpovědnost za rozvoj sportu pro všechny je širší. Na skutečnost, že při vytváření podmínek sportu pro všechny, podněcování a usnadňování jeho aktivit by měly sehrát rozhodující roli orgány státní a veřejné správy, upozornila rovněž nedávná konference Tělesná výchova a sport na přelomu století (1996) a konference Sport v České republice na začátku nového tisíciletí (2001). Má-li co nejširší populace sportovat, musí mít především kde. Nedostatek vhodných zařízení vůbec a veřejně přístupných sportovišť zvláště dnes patří k nejzávažnějším faktorům rozvoje sportu pro všechny. Budování a využívání školních a komunálních zařízení se musí stát jedním z významných úkolů veřejné správy na všech úrovních, obcemi počínaje. Jde jistě o dlouhodobý úkol, se kterým však musí společnost počítat a na který musí hledat i potřebné prostředky. Výstavba takových zařízení by měla patřit bezesporu, obdobně jako výstavba kulturních a zdravotnických zařízení, k základní vybavenosti obcí, měst a sídlišť. Na základě analýzy posledního vývoje, současného stavu a po obsáhlé diskusi konference doporučila koncepčně řešit zásady státní politiky v oblasti sportu pro všechny prostřednictvím školské, kulturní, zdravotní, ekologické, finanční, rodinné a komunální politiky. Dále účinněji koordinovat postup, záměry i programy organizací, státních institucí při vytváření podmínek pro pohybové aktivity občanů, ovlivňovat jejich vztah k aktivní činnosti, působit v tomto směru na sdělovací prostředky.

Olympismus dnes tedy není reprezentován již jen olympijskými hrami, ale i sportem pro všechny, jako jejich protiváhou, programem olympijské výchovy, která by měla prostoupit všechny typy škol a proniknout právě prostřednictvím hnutí Sportu pro všechny i do života dospělých a prosazováním myšlenky fair play ve sportu i v životě.

(Autor: Josef DOVALIL)